

Jouni Miettinen

Vaqirixsen uhka 3

VAQIRIKSEN UHKA 3

JOUNI MIETTINEN
VAQIRIKSEN UHKA 3

© Jouni Miettinen 2022

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6552-4

Tämä kirja, kuten koko Vaqiris -kirjasarja, on omistettu
tyttärelleni Matildalle.

PROLOGI

Tähtijärjestelmä : Galfair
Sektorit : BD109-ZA45

Lokitiedosto kirjattu aikalyömällä #44567/34
Vartioasema R45T

Tänään oli varsin eriskummallinen päivä.

Se, että joku tulistuu meidän toimiimme tavan takaa, ei ole mitään sydäntä sykhdyttävää, mutta, että aggressioiden takana ovat IHMISET (todistusaineisto skannereiden saamista arvoista on liitetty tämän tiedonannon mukaan; hyökkääjien mahdollisuus olla

jotain muuta lajia (morffaus ja muut alkuperän muunteluyritykset otettu huomioon) on rajattu nollaan) on piirre, joka jää muistipiiriemme syövereihin pitkäksi aikaa kuriositeetiksi vailla vertaa, ja mikä tekee tapahtuneen välikohtauksen vieläkin dramaattisemmaksi on tosiasia, että me, Zystarit, emme ole tehneet mitään, mikä olisi ollut syynä ihmisten moiseen brutaaliin käyttäytymiseen.

Isku meidän yhteiskuntaamme vastaan oli täysin odottamaton ja suoraan sanoen järjetön toimi, jota ei tulla painamaan villaisella helposti. Me tulemme vaatimaan perusteelliset selvitykset, mikä sai ihmiset toimimaan edesvastuuttomasti piittaamatta siviilien kärsimyksistä ja heille aiheutuneista materiaalisista ja ei-materiaalisista vahingoista. Jos selvitystoimemme eivät tuota hedelmällistä satoa, me olemme pakotettuja ryhtymään kovempiin toimiin, mikä on kieltämättä harmillista, koska neutraalit suhteet ihmisiin tullaan rukkaamaan tasolle, joka ei edistä kummankaan osapuolen kehittymistä universumin valtavassa keitoksessa.

Lisää tietoa jaetaan heti, kun sitä on saatavilla.

PS. Tämä on lyhennelmä virallisesta tiedonannosta, joka on saatavilla asianmukaisen koodin omistaville tahoille osoitteesta: #####.#####.#####.

#Tiedoston loppu#

* * *

Sanansaattaja lähestyi epävarmasti hallitsijaa, joka oli syventyneenä leikkimään valtakuntansa tekoöly-yksikön kanssa saaden tilaan aikaiseksi lukuisia värisuihkuja, jotka sinkoilivat sinne tänne ja osuivat toistuvasti lähestyvään pienempi kokoiseen sirkkaan, joka säpsähti joka kerta näkyvästi. Hänellä ei ollut mitään pelättävää värisuihkujen suhteen, sillä ne olivat harmittomia, joka päiväisiä, mutta kenties hänen hermostuneisuutensa peilautui turhankin pettämättömästi hallitsijan leikin seurauksena, niin että hän lopetti leikkinsä ennen kuin lähestyjä oli ehtinyt asettua vaadittuun asentoon puhutellakseen korkea-arvoisempaa.

”Mitä nyt?” uteli Parmai napakasti ja kääntyi katsomaan verkkosilmillään tulijaa, joka pysähtyi välittömästi ja kumarsi hieman osoittaakseen olevansa alempiarvoisempi yksilö tilassa.

”Valitettavasti minulla on tuomisinani ikäviä uutisia” sanoi sanansaattaja nöyrästi.

Hallitsija päästi äänen, joka vastasi suurin piirtein huokausta.

”Eikö sitä olisi voinut välittää suoraan neurolinkin kautta. Minähän olen yhteydessä linkkiin alituisesti, jos et satu tietämään” tiuskaisi Parmai ja laittoi lauseensa loppuun sen verran äänenpainoa, että sävy sai viestintuojan säpsähtämään ja harkitsemaan peräytymistä takaisin vähin äänin.

”Turvallisuuspalvelu arveli, että olisi parempi, jos välitän viestin ilman välikäsiä. Arvelivat, että tieto on niin arkaluontoista, ettei sitä ole hyvä välittää tietokanavien kautta” vastasi pienempi yksilö ja kumarsi vieläkin alemmaksi kohti lattiaa niin, että

alavatsa melkein viilsi sileitä lattialaattoja osoittaakseen nöyrimmästi alemmuutensa.

Parmai heilutti päätänsä antaen kyytiä pitkille tuntosarvilleen ja tuhahti tyytymättömänä.

”No, mitä sinun piti välittää minulle?” uteli hallitsija ällistytävän ja korostetun rauhallisesti, mutta liioiteltu mielenlaatu ei saanut toista osapuolta laukeamaan nöyrästä olemuksesta.

”Suuri valtameremme Ostral on saastutettu peruuttamattomasti toisen lajin salakavalassa infiltraatiossa. Kaikkia tuhoja ei ole vielä kartoitettu, mutta alustavat arviot kertovat, että meressä ollut elämä.....”

”MITÄ?” karjui Parmai ja lukitsi etummaiset jalkansa suoriksi, jolloin hänen etuvartalonsa nousi korkealle ilmaan luoden siten erittäin uhmakkaan olemuksen.

”MILLOIN TÄMÄ TAPAHTUI?” jatkoi hallitsija äärimmäisen agitoituneena ja alkoi naputtaa kaikkia kuutta jalkaansa hermostuneesti vasten kovaa lattiaa, mikä nostatti ilmoille tasaisen rapinan, aivan kuin jättisadepisarat olisivat rummuttaneet kattoa.

”Viime yönä, oi suuri hallitsija” vastasi sanansaattaja ja pälyili huolestuneena suurempansa liikehdintää.

Jos Parmai menettää malttinsa vielä totaalidemmin, sanansaattaja oli todellisessa vaaravyöhykkeessä menettää päänsä hallitsijan voimakkaiden leukojen puserruksissa.

”KUKA ON TÄMÄN USKOMATTOMAN TEON TAKANA?” jylisi Parmai.

”Sataprosenttisella varmuudella identifiointi on tehty burtsakoihin” raportoi sanantuoja ja pälyili entistä

huolestuneemmin yläpuolellaan huojuvaa hallitsijaa, jonka leuat olivat avautuneet uhkaavasti rakoselleen.

Sanoma pysäytti Parmain paikoilleen muutamaksi sekunniksi. Ainoastaan hänen tuntosarvensa heiluivat edestakaisin aivan kuin hän olisi haistellut niillä ilmaa määritelläkseen, oliko sanojen takana totuutta.

”Burtsakat? Mutta eihän niillä otuksilla ole juurikaan tekemistä meidän kanssamme. Miksi he yhtäkkiä ryhtyisivät sabotoimaan meidän planeettaamme?” tiedusteli Parmai, johon sanantuoja ei kuitenkaan lähtenyt vastaamaan, koska hän tiesi, että kysymystä ollut asetettu hänelle.

”SIETÄMÄTÖNTÄ! RAIVOSTUTTAVAA!” jylisi Parmai, kumartui eteenpäin ja puri yhdellä kauniilla leukojen liikkeellä pienempikokoisen lajitoverinsa pään poikki.

”MINÄ VAADIN TAPAUKSEN VÄLITÖNTÄ SELVITTÄMISTÄ! SYYLLISET SAAVAT TUTA, KUKA MINÄ OIKEIN OLEN!” raivosi hän avustajilleen ja nakkasi irti puretun pään hallin yhteen nurkkaan.

* * *

Valitettavasti nämä kaksi tapausta eivät olleet ainoita, jotka vuotivat ennen pitkää halki avaruuden ja nostattivat kummeksuntaa ensin tavallisten kansalaisten piirissä ja sitten vähitellen virisivät hartaiksi neuvotteluiksi eri lajien johtohenkilöiden välillä, mutta yhteinen ymmärrys jäi uupumaan, joka olisi selvittänyt, mistä oli kyse. Mutta jotain omituista oli meneillään. Siitä ei ollut epäilystäkään. Mutta mitä? Miksi yhtäkkiä kaikki olivat toistensa kurkuissa kiinni heristämässä

sormea sinne tänne tapausten takia, joilla ei näyttänyt olevan mitään järkevää selitystä?

Kun raportointeja kerääntyi tukuittain, aika oli kypsä ryhtyä drastisempiin toimenpiteisiin ennen kuin kosmos laajalta alueelta syöksyy hallitsemattomaan kaaokseen. Mitä he nyt kipeästi tarvitsivat, oli joustavaa yhteisymmärrystä ja toistensa varauksetonta tukea selvittääkseen mystiset hyökkäykset, sabotaasit tai lievemmat selkkaukset. Selvitystyön alustaksi he kaipasivat liittoa, jollainen oli ollut olemassa kauan sitten, mutta mikä oli sittemmin vuosien korrosoivassa käsittelyssä kuihtunut pelkäksi dokumentiksi ilman kantavaa voimaa, ja tuon voiman heidän täytyi vitalisoida yleisen turvallisuuden nimissä, mutta heidän pitäisi löytää taho, joka laittaisi heidän yhteistyönsä kuosiin. Sellaista johdattelijaa, joka ohjaisi heidät harmoniaan ja rauhaan, ei oltu tavattu vuosikymmeniin.

ENSIMMÄINEN LUKU

Ulkopuoliselle tarkkailijalle näkymä laboratoriotiloista oli mitä tavanomaisin. Laitteita joka puolella, jos jonkinlaiseen käyttötarkoitukseen, ja pari ihmistä, jotka työskentelivät ahkerasti ja toisinaan toisilleen keskustellen jostain asiakysymyksestä, joka askarrutti heidän mieliään, kunnes problematiikan ratkaistuaan, he paneutuivat uudestaan uurastamaan omaan yksityisyyteensä ja antoivat laboratorioyksiköiden ja tuuletusjärjestelmän vallata äänimaiseman itselleen.

Työpari työskenteli ammattimaisin ottein, mikä viime kädessä heijastui heidän kasvojensa vakavasta ja päättäväisestä ilmeestä, joten tarkkailija olisi voinut vetää johtopäätöksen, että nämä tilat olivat näyttämönä jollekin erityisen tärkeälle projektille.

Mutta totuus vääristi silmän saamaa visuaalista vaikutelmaa, sillä menestykset, jotka noiden seinien sisällä saavutettiin, eivät tule rynnimään suuren yleisön tietoisuuteen ja herättämään ihastusta lääkäripiireissä, koska tohtori Iliam Kusbasen asema oli lainsuojaton. Tai, no, vähintäänkin kyseenalainen ammattipiireissä. Kuka tahansa vähänkään itseään kunnioittava lääketieteen parissa työskentelevä ei halua olla tekemisissä Kusbasen kanssa, mutta virallisten ammatinharjoittajien luotsaama syrjintä ei haitannut harmaapäistä tohtoria tippaakaan, koska hän oli jo aikoja sitten asennoitunut muuttuneeseen ilmapiiriin. Hän oli todennut omat saavutuksensa riittäviksi oikeuttamaan hänet kutsumaan itseään tohtoriksi eikä hän kaivannut kenenkään ulkopuolisen verifiointia töidensä aitoudesta.

Hän näki, että hänen suorittamat testit ja muut kokeilut elävillä ihmisillä olivat pakollisia, jotta lääketiede harppoi eteenpäin, kun taas virallinen kannanotto kuului, että kokeita oli ainoastaan mahdollista tehdä simuloidussa virtuaaliympäristössä, mutta vaikka keinomaailmat olivat tarkkuudessaan, autenttisuudessaan ja monimuotisessa skaalautuvuudessaan loistavia, Kusbase ei voinut pitää keinotekoisuutta riittävä pohjana menestykselliselle kehitystyölle. Hänen ja muiden ammatinharjoittajien välinen näkemysero oli tullut päivänvaloon jo vuosikymmeniä sitten ja oli muuttunut syväksi ja ylittämättömäksi kuiluksi, joten koko tapaus ei sen kummemmin rassannut Kusbasen mieltä näinä päivinä.

Rakkaus tutkimustyöhön oli kuitenkin estänyt häntä lopettamasta työntekoa, joten hän katsoi parhaimmaksi

vetäytyä suuresta julkisuudesta ja aloittaa uusi elämä erakkona irtaantuneena aktiivisesta yhteiskunnasta. Suurempi problematiikka nosti päätänsä, jos Kusbase löytäisi uuden läpimurron työsarkansa parista, mutta jos ja kun, loistava uutinen pitäisi välittää suuremmalle massalle, hän oli varma, että jokin kanava tulee löytymään. Jos hän ei pystyisi tekemään sitä henkilökohtaisesti, hän löytäisi jonkun anonyymin kanavan, jonka kautta hänen löydöksensä päättyisi suurelle yleisölle eikä silloin haitannut, vaikka hän ei saanut kunniamainintaa omalle nimelleen. Riittäisi, että hänen saavutuksensa olisi hyödyntämässä jotenkin ihmisten tai muiden lajien elämää.

Uudelle elämälle sopuisat olosuhteet löytyivät pienen haeskelun jälkeen Dermityksdraa-planeetalta, jonka jäinen ilmasto oli karkottanut lähes kaiken sivilisaation pois pinnaltaan. Ainostaan muutamia hajallaan olevia yhdyskuntia asusteli siellä täällä, joten planeetta sopi asettelultaan Kusbaselle kuin nenä päähän. Kukaan ulkopuolinen ei harhautuisi hänen ovelleen koputtelemaan ja kyselemään, mitä hän puuhasi tiiviisti varjellun fasadinsa takana.

Hänen tukikohdakseen muodostui vanha linnamainen rakennus, joka ei kunnoltaan ollut hääppöisessä tilassa, mutta tohtorin valintaan vaikuttikin enemmän finanssipoliittinen näkökohta kuin käytännöllisyys tai esteettiset arvot. Hänen töistään ei virrannut läjäpäittäin valuuttaa, joten edullisuus oli painanut vaakakupissa silloin, kun hän oli haeskellut omaa, uutta valtakuntaa.

Jättimäisen laakson yhdellä reunalla sijaitseva rakennelma muovautui vähitellen tohtorin työskentelytapoihin sopivaksi, vaikkakin suuret osat tiloista olivatkin käyttämättömiä ja minimaalisella

lämmityksellä ylläpidettyjä. Ammottavaan autiuteen tuli hieman täytettä, kun hän omaa ammattitaitoaan hyväksikäyttämällä valmisti itselleen seuralaisen, androidi Laan, jonka kutsuminen ylipäänsä tuotteeksi oli melkein kuin pyhäinhäväistystä. Ainakaan La ei ollut koskaan pitänyt viittauksesta, että häntä tituleerattiin androidiksi. Itse asiassa määritelmä oli suora loukkaus hänen identiteettiänsä vastaan ja synnyttäisi määrittelyn käyttäjälle peruuttamatonta halveksuntaa.

Tohtorilla ja Laalla oli yhteisiltä ajoiltaan monia hyviä muistoja, joita Kusbace useinkin kävi mielessään läpi suurella lämmöllä, mutta joista hän ei kuitenkaan juurikaan keskustellut nykyisen kumppaninsa kanssa. Espantal oli ulkoisilta avuiltaan uhkeampi kuin La, mutta luonteentyypiltään eittämättä temperamenttisempi. Toisinaan Kusbace epäili, että hän oli tehnyt luonteensuunnitteluvaiheessa virheen ja antanut siten luomalleen olennot liian jyrkät arvot, mutta toisaalta tohtori oli halunnutkin uudenlaisen haasteen Laan jälkeen, joka oli jättänyt Iliamin lähteäkseen matkaan miehen kanssa, joka oli kärsinyt dramaattisen onnettomuuden takia muistinmenetyksestä. La oli ollut luonteeltaan kuin säyseä lammas, joka mukautui mukisematta erilaisiin tilanteisiin, joita kohtalo lykkäsi hänen eteensä.

Edellä kuvastusta peilautui eleettömästi, ettei Kusbace ollut luonteeltaan täysin erakkotyyppiä. Kyllä hän kaipasi seuraa, mutta hän vain joutui tekemään itse seuransa, koska orgaaniset vaihtoehdot eivät olleet hedelmällisiä ollakseen varteenotettavia kumppaneita tai ystäviä. Lukuun ottamatta nyt yhtä onnetonta sielua, jonka La oli repinyt irti yhdestä melkein totaalisesti tuhotusta avaruusrahtialuksesta. Pelastetun kaverin

elintoiminnot olivat matkalla Dermityksdraalle osoittaneet laantumisen merkkejä siinä määrin, että Kusbase oli jo valmistautuneena käyttämään kuolemankiemuroissa sinnittelevää henkilöä omiin tieteellisiin tutkimuksiinsa. Laboratoriotiloissa Kusbase tuli vakuuttuneeksi, että vaikka hän käyttäisi kaiken osaamisensa, jota oli lukuisten vuosien aikana kerännyt, hän ei voi millään pelastaa miespoloista, joten siispä silpoutunutta miestä saatettiin käyttää alustana uusille kokeiluille, mutta, sekä tohtorin että Laan suureksi hämmästykseksi, uhri osoittikin pari päivää myöhemmin merkkejä ällistytävästä parantumisesta. Mies oli kieltäytynyt menehtymästä ja taisteli kaikin keinoin, jotta pysyisi hengissä.

Tilan muutos parempaan päin pani Kusbasen tutkimustyölle lopun, vaikkakin hän oli jo ehtinyt tehdä muutamia testejä, jotka eivät hänen arvioidensa mukaan tule vaikuttamaan millään tavoin nuoremman miehen elämään, jos, ja kun hän tokeni vammoistaan.

Mutta niin vain nuorukainen roikkui kiinni elämänsä rihmassa ja kiskoi itsensä takaisin terveiden papereihin. Hänen elämänsä ei ilmeisestikään ollut valmis. Häntä tarvittiin johonkin suuriin tekoihin, joidenka puolesta puhui tosiasia, että kaveri oli valmis lähtemään pois, vaikka hän ei ollut vielä täysin parantunut vammoistaan. Aivan kuin häntä olisi ajanut jokin sisäinen vimma, joka syrjäytti loogisen ajattelun ja tarpeen tulla sataprosenttisesti kuntoon. Kaveri ei ollut edes tiennyt omasta historiasta juurikaan mitään, koska onnettomuus oli pyyhkinyt mielen lähes tyhjäksi. Joitain rippeitä kaukaisesta nuoruudesta oli säilynyt, mutta muuten mies oli täydellisessä pimennossa elämänsä viime aikojen kuvioista.

Trilogian viimeisessä osassa ihmisten ja muiden lajien aika tiimalasissa alkaa käymään vähiin...

Grimsoy Coenteratelmille tulee jälleen tärkeä tehtävä, kun hänen pitäisi löytää kauan kadonneen sivilisaation jättämä reliikki, joka voisi tarjota voimat vaqirislaisten lyömiseen. Mutta etsintää vaikeuttaa, että kukaan ei oikein tiedä, mistä hakea, mutta entinen kapteeni lähtee tehtävään viitteenä toinen, syrjäytynyt laji, joka voisi auttaa etsinnöissä.

Sillä välin androidi La lähtee omaan tehtäväänsä saada jälleen kauan toimettomana ollut Avaruuden Neuvosto koolle ja aktivoitua, mutta miten koota rivit yhtenäiseksi vastustamaan vihollisia, kun Neuvostoon ehdolla olevat lajit käyttävät aikansa omiin kahnauksiinsa?

Ja kukaan ei oikein tiedä, mitä vaqirislaiset ovat puuhastelleet, sillä heidän olemassaolostaan on kaikilla aika hutera käsitys. He ovat vallanneet alueita ja sortaneet niillä asuneita yhdyskuntia, tai ihmisten tapauksessa käyttäneet ihmisiä luodakseen superihmisiä, mutta todellisuudessa kenelläkään ei ole eksaktia tietoa vastustajasta.

Mutta yhteisen koalition olisi pyrittävä pysäyttämään vaqirislaisten uhka.

